

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/168/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1011200597
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:1011200597.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: JUDr. Martina Mrázová, správkyňa konkurznej podstaty úpadkyne „TAZ, a.s. v likvidácii, Trnava, Coburgova 84“, Bratislava, Šoltésovej 20, zast. advokátkou: JUDr. Soňa Pohovejová, Bratislava, Záhradnícka 37, proti žalovanému: C. L., nar. XX. G. XXXX, bytom F., C. XXXX/XX, o 386,53 eur s príslušenstvom, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Mgr. Ing. Pavol Korytár, správca konkurznej podstaty úpadcu „Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Trnava“, Trnava, Sladovnícka 13, zast. advokátom: Mgr. Mgr. Pavol Sojka, Dubnica nad Váhom, Námestie Matice slovenskej 1713/8, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Trnava z 23. októbra 2012 č. k. 17C/140/2011 - 97 takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti o prípustnosti vedľajšieho účastníctva potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa I. pripustil zmenu žaloby tak, že ďalej bude rozhodovať o požiadavke žalobkyne na zaplatenie jej žalovaným (v súvislosti so správnym označovaním účastníkov tzv. sporového konania a podania začínajúceho takéto konanie inak por. § 79 ods. 1 a § 90 Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „O. s. p.“ - pozn. odvolacieho súdu) sumy 386,53 eur s poplatkom z omeškania 0,5 promile za každý deň omeškania od 24. októbra 2011 do zaplatenia „na číslo účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX pod VS: XXXXXXXXXXXX, W.“ (okrem náhrady trov konania); II. zastavil konanie v časti zaplatenia sumy 138,15 eur s poplatkom z omeškania vo výške 1 promile za každý deň omeškania zo sumy 138,15 eur od 10. marca 2011 do zaplatenia a III. na námietku žalobkyne (urobenú podaním zo 7. októbra 2011, podaným osobne na súde 10. deň rovnakého mesiaca i roka) vyslovil, že vedľajšie účastníctvo Mgr. Ing. Pavla Korytára, správcu úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, na strane žalovaného je prípustné. Rozhodnutie v časti vyslovenia prípustnosti vedľajšieho účastníctva bolo právne zdôvodnené ust. § 93 ods. 1, 3 a 4 O. s. p. a vecne tým, že vedľajšiemu účastníkovi nešlo uprieť právny záujem na výsledku konania vo veci, v ktorej predmetom sporu je zaplatenie úhrad za plnenia poskytované s užívaním bytu jeho nájomcom a prípadné vyhovie žalobe by vedľajšieho účastníka mohlo zaťažiť povinnosťou vrátiť žalovanému ním poukázané finančné prostriedky (argumentácia vedľajšieho účastníka), resp. že v prejednávanej veci bude potrebné ako predbežnú otázku riešiť to, kto (rozumej ktorý zo sporiacich sa správcov - pozn. odvolacieho súdu) má právo požadovať úhrady za byt užívaný žalovaným, pričom prijatý záver môže zasiahnuť do právneho postavenia vedľajšieho účastníka (argumentácia súdu prvého stupňa).

Proti tomuto uzneseniu iba v časti o prípustnosti vedľajšieho účastníctva podala len žalobkyňa (v skutočnosti ešte jej predchodca JUDr. Dušan Pohovej) včas odvolanie s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a to pre praktické zotrvanie na námietke nedostatku právneho vzťahu vedľajšieho účastníka k bytu obývanému žalovaným (ďalej tiež len „byt žalovaného“) a takto aj nedostatkom jeho právneho záujmu na výsledku konania, pretože vlastníkom domu s bytom

žalovaného bol do 29. marca 2009 úpadca reprezentovaný žalobkyňou, po takomto čase spoločnosť IUS EST ARS BONI ET AEQUI s.r.o. a neskôr spoločnosť TAZ - Správa a predaj bytov nájomcom s.r.o., ktorá byty previedla na nájomcov.

Žalovaný odvolací návrh nepodal.

Vedľajší účastník na strane žalovaného navrhol uznesenie v napadnutej časti potvrdiť pre podržanie si svojej skoršej argumentácie s upozornením žalobkyne, že v spore medzi ňou a vedľajším účastníkom (o vylúčenie viacerých nehnuteľností vrátane domu s bytom žalovaného zo súpisu vykonaného vedľajším účastníkom) bola už vyriešená otázka oprávnenosti súpisu (v prospech vedľajšieho účastníka) a z tohto dôvodu odvolávanie sa na formálny zápis v katastri neobstojí.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 O. s. p. vec v medziach odvolania, teda len v časti o prípustnosti vedľajšieho účastníctva, a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu nešlo o vec samu ani o žiaden zákonom ustanovený prípad potreby prejednania aj takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu) a aj v tejto veci (obdobne ako vo viacerých skôr tunajším súdom i Okresným súdom Trnava prejednávaných druhovo totožných veciach za účasti tej istej žalobkyne i vedľajšieho účastníka, ďalej tiež len „skoršie veci“) musel dospieť k záveru, že uznesenie v napadnutej časti treba považovať za správne.

Žiadúce je aj v tejto veci len zopakovať (to, čo sa žalobkyňa, resp. pred ňou jej predchodca i vedľajší účastník v skorších veciach dočítali už niekoľkokrát, žalovaný však zjavne ešte nie), že pre tunajší odvolací súd je skutočnosťou známou už z rozhodovania v skorších veciach (bez potreby dokazovania, tu por. i § 121 O. s. p.), že pôvodný žalobca ako správca konkurznej podstaty úpadkyne „TAZ, a.s. v likvidácii, Trnava, Coburgova 84“ (na ktorú bol konkurz vyhlásený uznesením Krajského súdu v Bratislave z 21. decembra 1999 sp. zn. 3K 105/99) zahrnul do súpisu majetku patriaceho do podstaty (o. i.) aj byt žalovaného (resp. presnejšie celý obytný dom, v ktorom sa taký byt nachádza). Neskôr však Okresný súd Trnava v konaní jeho sp. zn. 25K/2/2007 (teda v konkurznej veci úpadcu „Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Trnava“, čiže úpadcu, ktorého správcom je vedľajší účastník) nariadil predbežné opatrenie, ktorým zakázal pôvodnému žalobcovi z prejednávanej veci (JUDr. Pohovejovi) nakladať (o. i.) aj s domom zahŕňajúcim byt žalovaného, pričom Krajský súd v Bratislave (ako súd odvolací) takéto uznesenie práve na základe odvolania JUDr. Pohoveja svojim uznesením z 29. januára 2009 sp. zn. 1CoKR/17/2008 zmenil a návrh na predbežné opatrenie zamietol. V odôvodnení takéhoto (zmeňujúceho) uznesenia sa nachádza ako záver o právach k veci zaradenej do súpisu na strane toho správcu, ktorý vec do súpisu zahrnul ako prvý (ktorým správcom v rovine sporu žalobkyne a vedľajšieho účastníka z prejednávanej veci bol predchodca žalobkyne) a to až do rozhodnutia o excindačnej (vylučovacej) žalobe, tak aj názor, podľa ktorého Okresný súd Trnava excindačnú žalobu pôvodného žalobcu voči vedľajšiemu účastníkovi (vo veci vedenej takýmto súdom pod sp. zn. 44Cbi/6/2007) nemal prejednávať, nakoľko tomu mala brániť prekážka skôr začatého konania o tej istej veci. Tú má predstavovať konanie Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 68Cbi/10/2010, i keď v takomto prípade s postavením účastníkov v tzv. opačnom garde a prebiehajúce na základe žaloby sledujúcej vylúčenie veci (rozumej i domu s bytom žalovaného) zo súpisu podstaty vykonaného pôvodným žalobcom, kde však konanie má byť prerušené do skončenia konania Okresného súdu Trnava sp. zn. 13C/279/99 (o určenie vlastníckeho práva k majetku pojatému do súpisu pôvodným žalobcom). Aj v čase vydania uznesenia Krajského súdu v Bratislave v konkurznej veci úpadcu spravovaného dnešným vedľajším účastníkom však napokon bolo známe (i tomuto súdu), že excindačnú žalobu pôvodného žalobcu Okresný súd Trnava už rozsudkom z 26. marca 2008 č. k. 44Cbi/6/2007-653 zamietol a takýto jeho rozsudok Krajský súd v Trnave rovnako ešte pred vydaním vyššie spomenutého zmeňujúceho uznesenia (rozsudkom z 23. septembra 2008 č. k. 21CoKr/4/2008-767) potvrdil.

Ak ale takto pôvodný žalobca neuspel s námietkou neoprávnenosti pojatia domu s bytom žalovaného do súpisu majetku patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu reprezentovaného vedľajším účastníkom, v skutočnosti tým bola konštatovaná existencia práva uplatňovaného žalobkyňou na strane vedľajšieho účastníka. Tu sa totiž muselo vychádzať nielen z ďalšej skutočnosti známej tunajšiemu súdu z jeho rozhodovacej činnosti a síce, že excindačná žaloba pôvodného žalobcu nebola zamietnutá len z

formálnych, ale i z vecných dôvodov; ale tiež z toho, že treba považovať za prakticky vylúčené, aby s rovnakým výsledkom mohlo skončiť aj dosiaľ neskončené konanie vedené na základe excindačnej žaloby vedľajšieho účastníka (teda že by tu mohla existovať situácia, v ktorej by sa jednou i druhou takouto žalobou domáhala rozhodnutia osoba bez právneho vzťahu k veci a právo k veci zaradenej do súpisu by tak malo patriť celkom inej - z pohľadu žalobkyne a vedľajšieho účastníka tretej osobe). I pri vyjdení z úvahy Krajského súdu v Bratislave o existencii práva k veci po jej zaradení do súpisu v poradí prvým správcom na strane takejto osoby a to až do rozhodnutia o excindačnej žalobe potom významným v prejednávanej veci bolo, že tu k uplatneniu práva na zaplatenie úhrad za plnenia poskytované s užívaním bytu došlo až po rozhodnutí o excindačnej žalobe pôvodného žalobcu spôsobom vyznievajúcim v jeho neprospech (konanie v prejednávanej veci začalo až 4. apríla 2011) a to v situácii, keď platby vymáhané žalobkyňou už žalovaný (v pozícii nájomcu bytu) zaplatil vedľajšiemu účastníkovi a otázkou podržania si práva odvodzovaného od prvého súpisu veci aj po ustálení neoprávnenosti takéhoto súpisu sa doteraz žiaden súd nezaoberal.

Práve to bol ale dôvod, pre ktorý vyriešenie tejto otázky prislúchalo okrem konania o určenie vlastníckeho práva (spomenutého vyššie) aj konaniu v prejednávanej veci a iným jemu obdobným konaniam s druhovo totožným predmetom (v ktorých pred rozhodnutím o práve na žalobou požadované plnenie a to až do právoplatnosti vecného rozhodnutia o tzv. vlastníckej žalobe, pokiaľ k takému rozhodnutiu pravda dôjde, je nevyhnutné vyriešiť si a zodpovedať predbežnú otázku, komu v rozhodnom období prislúchalo postavenie vlastníka a najmä prenajímateľa bytu, za ktorý sa žiada zaplatenie úhrad za plnenia poskytované s užívaním bytu).

Tým bol ale zároveň daný aj právny záujem osoby, ktorej sa už z takéhoto právneho dôvodu plnilo, na výsledku konania v prejednávanej veci. Je totiž celkom zjavné, že prípadný úspech žaloby v prejednávanej veci (spojený s konštatovaním práva na strane žalobkyne) by logicky viedol k následnej požiadavke žalovaného na vrátenie mu plnenia poskytnutého predtým vedľajšiemu účastníkovi (nepravdepodobnosť očakávania, žeby sa dotýčny uspokojil so situáciou, v ktorej by mal príslušné platby zaplatiť dvakrát a obrazný Čierny Peter by tak mal ostať v jeho rukách). Pretože potom na právny záujem teória občianskeho procesného práva a i relevantné závery doterajšej rozhodovacej praxe súdov (judikatúry) usudzujú už v prípade ohrozenia práva a nie až jeho porušenia (v tejto súv. por. napr. i komentáre a prevažujúcu judikatúru k podmienke naliehavého právneho záujmu na určení podľa § 80 písm. c/ O. s. p.), bolo mimo akúkoľvek pochybnosť, že nešlo prijať ani argumentáciu žalobkyne z iných vecí snažiacu sa podsunúť názor, podľa ktorého by právny záujem osoby vstupujúcej do konania ako vedľajší účastník na jeho výsledku (konania) mohla založiť len existencia sporu medzi žalovaným a takouto osobou (rozumej už existujúca potreba čeliť požiadavke na vrátenie plnenia) a nie už aj hrozba, že sa tak stane. Prijatie opačného výkladu by totiž pomerne absurdne vedľajšie účastníctvo osoby, ktorej sa plnilo, podmieňovalo podaním žaloby o vrátenie plnenia aj v tých prípadoch, v ktorých ten, kto plnil, buď sám nemá celkom jasno, na strane ktorého z možných veriteľov (osôb sporiacich sa o také postavenie) je právo, alebo naopak nemá (až do preukázania, resp. rozhodnutia o opaku) dôvod pochybovať o tom, že takéto postavenie prislúcha práve osobe vstupujúcej do konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka.

Napokon dôvodnou nebola ani argumentácia nedostatkom vlastníctva vedľajšieho účastníka k domu s bytom žalovaného, keďže táto zamlčovala opäť už z iných skorších vecí známy fakt, že k odvolaním podsúvaným prevodom vlastníckeho práva k domu a neskôr bytu na osoby tam uvádzané došlo až zmluvami zo 16. marca 2009 (prevod domu vedľajším účastníkom na spoločnosť IUS EST ARS BONI ET AEQUI s.r.o.), resp. ešte neskôr (zo spoločnosti TAZ - Správa a predaj bytov nájomcom s.r.o. na skorších nájomcov), zdanlivý rozdiel medzi nadobúdateľom domu podľa prvej z takýchto zmlúv a prevodcom bytu z tej druhej je vysvetliteľný zmenou obchodného mena spoločnosti s ručením obmedzeným od 20. marca 2009 (tu pre prípad záujmu por. i obsah zápisu vo vložke č. 23437/T oddielu Sro obchodného registra vedeného Okresným súdom Trnava) a v prejednávanej veci šlo (vo vzťahu k pôvodnému predmetu konania) o uplatnenie pohľadávok týkajúcich sa ešte obdobia roku 2008 a vo vzťahu k terajšiemu predmetu konania o uplatnenie pohľadávok týkajúcich sa obdobia od 1. januára 2009 do 29. marca 2009 (teda z obdobia, v ktorom z dôvodov uvedených vyššie práva k domu s bytom žalovaného vrátane tých prenajímateľských evidenčne prislúchali žalobkyňi, právne však vedľajšiemu účastníkovi).

Vedený týmito úvahami preto odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti o prípustnosti vedľajšieho účasti podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania potom (rovnako ako pred ním súd prvého stupňa o trovách konania prvostupňového) nerozhodoval, nakoľko tu šlo len o čiastkové (tzv. procesné) rozhodnutia v naďalej prebiehajúcom konaní, v ktorom vypořádanie sa s otázkou náhrady trov konania prislúcha až konečnému rozhodnutiu.

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.